

З СВЯТОМ, ДОРОГІ ТОВАРИШІ!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 17 (609)

Вівторок, 1 Травня 1979 року

Ціна 2 коп.

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ПЕРШОТРАВЕНЬ КРОКУЄ ПО ПЛАНЕТІ

Сьогодні — Першотравень. Цього разу вдв'яносте пролетарі всіх країн відзначатимуть своє міжнародне свято. В історію світового революційного руху цей день увійшов як огляд бойових сил пролетаріату, їх міжнародної солідарності, що проходить під прапорами марксизму-ленінізму — випробуваної ідейної зброї трудящих в боротьбі проти імперіалізму, за перемогу соціалізму і комунізму.

Першотравень крокує по планеті. В капіталістичних країнах робітничий клас виступає самовідданим борцем проти експлуатації, гноблення монополій, за права трудящих, за мир, демократію і соціалізм. Народи, які добилися визволення від колоніального ярма, ведуть мужню боротьбу за зміцнення національної незалежності і соціальний прогрес. Не вшухає море гніву на африканському континенті, за вільний, незалежний демократичний розвиток своїх країн виступають трудящі Латинської Америки, триває мужня боротьба проти фашистської реакції на землі Чилі, проти тиранії у Нікарагуа.

У цій боротьбі гартується і міцніє нездоланий союз трьох основних революційних сил сучасності — світового соціалізму, міжнародного пролетаріату і національно-визвольного руху. Головною рушійною силою світового революційного руху виступають братні комуністичні і робітничі партії — стійкі борці проти імперіалізму, за демократію і національну незалежність.

Першотравень цього року свідчить і про те, що розвивається і міцніє світова система соціалізму — вирішальна сила антиімперіалістичної боротьби, оплот миру, демократії і прогресу. Народи соціалістичних країн рапортують про нові здобутки в розвитку економіки і культури. Ці успіхи — результат єдності і згуртованості братніх партій і народів країн соціалістичної співдружності.

З піднесенням настроєм зустрічають Першотравень і радянські люди. Для цього є особливі підстави. Адже у переддень свята відбулися події величезного суспільно-політичного значення, які з новою силою продемонстрували могутню єдність нашої партії і народу. Відбувся квітневий Пленум Центрального Комітету КПРС, провели своє перше засідання депутати Верховної Ради СРСР десятого скликання, на яких з промовами виступив Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР товариш Леонід Ілліч Брежнєв. Сесія вищого органу влади накреслила нові величні завдання на шляхах комуністичного будівництва в нашій країні, визначила магістральні напрями в розвитку радянської державності. Нещодавно опубліковане повідомлення про перші підсумки перепису населення в нашій країні свідчать про відчутні соціальні зрушення в радянському суспільстві. Трудящі міст і сіл активно включилися у всенародне змагання за гідну зустріч знаменної події — 50-річчя першої п'ятирічки.

Разом з трудящими усієї країни новими успіхами у праці зустрічають першотравень і члени нашого Товариства. Колективи підприємств та об'єднань УТОГ за перший квартал четвертого року десятої п'ятирічки реалізували додаткової продукції на 987 тисяч карбованців. Відчутних результатів у праці добилися колективи Житомирського, Єнакіївського, Білоцерківського, КДВО «Контакт», Сумського, Сімферопольського та інших УВП.

Свято весни і праці в нашій країні нині проходить під знаком неперушної єдності партії і народу, в умовах величезного політичного і трудового піднесення. Радянські люди зустрічають Першотравень з почуттям гордості за нашу країну, яка переконливо демонструє перед усім світом переваги суспільства розвинутого соціалізму. На наших прапорах — заклики партії за мир у всьому світі, міжнародне співробітництво і незалежність народів світу. Ми виходимо сьогодні на Першотравеневу демонстрацію з словами вдячності до лєнінської Комуністичної партії Радянського Союзу, яка веде наш народ до перемоги комунізму.

ХАЙ ЖИВЕ ПЕРШОТРАВЕНЬ — ДЕНЬ МІЖНАРОДНОЇ СОЛІДАРНОСТІ ТРУДЯЩИХ!

У К А З

Президії Верховної Ради
Української РСР

про нагородження тов. НЕПЛЮЙ М. І. Почесною Грамотою
Президії Верховної Ради Української РСР

За багаторічну сумлінну роботу в галузі соціального забезпечення нагородити заступника голови Центрального правління Українського товариства глухих тов. Неплюй Марію Іонівну Почесною Грамотою Президії Верховної Ради Української РСР.

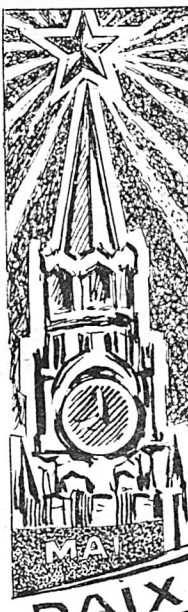
Голова Президії Верховної Ради
Української РСР

О. ВАТЧЕНКО.

Секретар Президії Верховної Ради
Української РСР

Я. КОЛОТУХА.

м. Київ. 6 квітня 1979 р.

РАІХ
П'ЯТИРІЧКА
ДОСТРОКОВО

ПРОЛЕТАРІ
ВСІХ КРАІН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ТРУДОВИЙ

У президії ЦП УТОГ та Республіканському комітеті профспілки

ПРИЗЕРИ ТРУДОВОГО СУПЕРНИЦТВА

Президія Центрального правління УТОГ і Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств відзначають, що колективи УВП і виробничих об'єднань, виконуючи рішення XXV з'їзду КПРС, взяли підвищені соціалістичні зобов'язання і успішно справилися з їх виконанням у першому кварталі 1979 року.

Понад завдання реалізовано продукції на 987 тисяч при соціально-в'язанні 500 тисяч карбованців.

Розглянувши підсумки змагання серед підприємств УТОГ за перший квартал 1979 року, президія ЦП УТОГ і Республіканський комітет профспілки поставили:

— перше місце з врученням Перехідного Червоного прапора Центрального правління УТОГ та Республіканського комітету профспілки і свідоцтво, першу грошову премію присудити колективу Житомирського УВП;

— друге місце, свідоцтво і другу грошову премію присудити колективу Єнакіївського УВП;

— третє місце, третю грошову премію і свідоцтво присудити колективу Білоцерківського УВП.

Для преміювання передовиків виробництва підприємств, що зайняли призові місця в змаганні, з централізованого фонду соціально-культурних заходів виділено путівки в санаторій «Дружба».

Відзначено добру роботу по виконанню соціалістичних зобов'язань першого кварталу 1979 року Київського дослідно-виробничого об'єднання «Контакт», Сумського, Полтавського УВП-2, Сімферопольського, Ужгородського УВП-2 та Одеського виробничого об'єднання «Електрик».

Президія ЦП УТОГ і президія Українського республіканського комітету профспілки закликали робітників, інженерно-технічних працівників і службовців Товариства ще ширше розгорнути соціалістичне змагання за дострокове виконання соціально-в'язань 1979 року, мобілізувати всі резерви і можливості на успішне виконання завдань для дальшого поліпшення якості продукції, підвищення ефективності виробництва.

ПРАВОФЛАНГОВІ П'ЯТИРІЧКИ

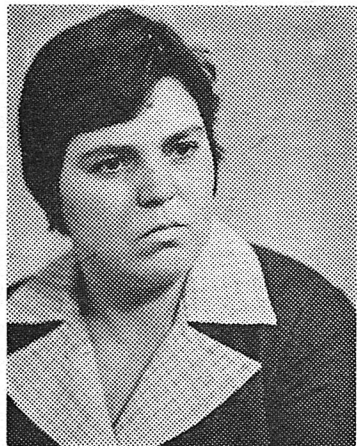
КРАЩА СЕРЕД КРАЩИХ

Зміна закінчилася. Л. Я. Єфремова, маляр оптико-складального цеху Харківського УВП-1 разом з подругами по роботі поверталася додому. Радісно було на душі. Ось і сьогодні вона виконала виробниче завдання більш як на 200 процентів. За роки роботи на підприємстві стала визнаним фахівцем своєї справи. Її портрет — на Республіканській Дошці пошани УТОГ, їй присвоєно звання «Ударник комуністичної праці».

Здавалося б, вершини досягнуто, можна і спочити. Та не така вдача у Лідії Якимівни. Її турботи невіддільні від турбот підприємства. Кожен день перебувати у вирі життя, повсякчас дбати про підвищення продуктивності праці, боротися за зменшення втрат робочого часу протягом зміни — ці та інші проблеми вона вирішує як передова робітниця, як член бюро первинної організації УТОГ.

Для того, щоб бути якомога кориснішою підприємству, Л. Я. Єфремова оволоділа двома суміжними професіями: слюсаря-складальника і шихт о в ш и к а трансформаторів на дільниці складання фільмоскопів. Для новачків, котрі тільки-но переступили поріг підприємства, праця Лідії Якимівни — добрий взірєць. Вони розуміють, що тільки завдяки відданості улюбленій справі, будучи справжнім господарем підприємства, можна захити такої шани й слави, як Л. Я. Єфремова.

Це про неї і тисячі таких, як вона, мріяв О. М. Горький, пишучи про те, що люди повинні виховати самі себе якісно іншими, по-лишити все старе, віджиле, прой-

нятися більшою довірою до всеперемагаючої сили праці і техніки, навчитися думати про все соціалістичному. Слова видатного письменника стали дійсністю. Яскравий доказ цьому — життя і невтомна праця Л. Я. Єфремової, представниці багатотисячного загону трудящих.

...Надворі бує весна. Владну ходу цієї прекрасної пори всім еством вчуває і Лідія Якимівна Єфремова.

Н. БАГРИЧ,
секретар парторганізації
Харківського УВП-1.
О. ГРОМОВ,
інженер з НОП.

Спеціаліст високого класу

Добрицька Ганна Максимівна прийшла на Чернівцьке УВП у 1958 році 22-річною дівчиною. Тут вона здобула спеціальність швей-мотористки, закінчила школу робітничої молоді для глухих. Потім, коли підприємство перейшло на випуск трикотажно-галантерейних виробів, Ганна Максимівна освоїла професію плетільниці і обслуговувала 14 плетільних верстатів.

Тепер, ось уже кілька років, вона працює на мотальній дільниці і обслуговує крутильну машину на 360 веретен. Добрим словом відгукуються про Ганну Максимівну старший майстер цієї дільниці Євдокія Севаст'янівна Політаєва, начальник цеху № 1 Віктор Васильович Степанов, товариші по роботі.

— У моїй зміні на дільниці працюють 33 робітники, в основ-

ному жінки, — каже Євдокія Севаст'янівна. — Всі вони трудяться з вогником, виробничі норми і соціалістичні зобов'язання перевищують. Серед трудівників моєї зміни особливо виділяється Ганна Максимівна Добрицька. Виробниче завдання 1978 року вона здійснила на 147 процентів при хорошій якості продукції. На роботі дисциплінована, з колегами ввічлива.

Нелегка це справа — працювати на машині на 360 веретен, які крутяться з великою швидкістю. Треба пильно дивитися за всіма, своєчасно змінювати бобіни з нитками, веретена.

Робітниця добре справляється з цією роботою. Вона зобов'язалася виконати особисте завдання 1979 року до другої річниці Конституції СРСР. І слово своє підкріплює ділом. За січень-квітень 1979 року виконання норм виробітку становить 145—147 процентів.

Ганну Максимівну обрано до складу ради наставників. Вона шефствує над молодію робітницею С. М. Жалобіною, яка також працює на крутильній машині.

На запитання, що їй допомагає добиватися високих виробничих показників, Ганна Максимівна відповідала: «Добре знання своєї справи і володіння машиною, раціональне використання робочого часу, соціалістичне змагання і, звичайно, відповідальність за взяті зобов'язання. А ще я знаю: план — закон, його виконання — обов'язок, а перевиконання — честь. Тому і працюю з повною віддачею сил».

Г. М. Добрицька змагається з подругами по професії Ольгою Зарубайкою, Парасковією Степанюк. А трудове суперництво додає сили, бажання добиватися все кращих показників.

Г. ВЛАСОВ.
На знімку: Г. М. Добрицька.
Фото О. СТЕПАНЮКА.

КРАСНЫЙ ЦВЕТОК

В день ликующий Первого мая,
Лишь озарится солнцем восток,
Вся планета моя голубая
Превращается в красный цветок.

Лепестки его — алые крылья
Пламенеют везде без числа,
Перед ним умолкают в
бессильи
Все коварные происки зла.

Жизнерадостность красного
цвета
Поднимают в могучих руках
Те, которые нашей планете
Не позволят рассыпаться в прах.

Солнце-труженик ласково
светит
На ряды первомайских колонн,
Держит радостно труженик-
ветер
Необъятное пламя знамен.

Разгоняй же повсюду ненастье,
Жизнь и труд на земле

утверждай,
Алый цвет победившего счастья,
Мира красный цветок —

Первомай!

Ирина ДУЦЕНКО.

м. Одеса.

ЛІТОПИС БИТВИ ЗА ХЛІБ

— Книга Л. І. Брежнєва «Ціліна» — це історичний документ, що розповідає про трудовий подвиг радянських людей, жива, емоційна розповідь активного учасника великих подій, — сказала робітниця Сімферопольського УВП Любова Волох у виступі на читачській конференції, що відбулася в обласному Будинку культури. — Леонід Ілліч розкрив величезне значення освоєння цілинних земель, силу масового героїзму радянських патріотів, звернення яких — яскравий приклад самовідданого служіння Батьківщині.

Члени нашого Товариства, учасники читачкої конференції, поділилися своїми роздумами і враженнями про книгу Л. І. Брежнєва, з великим задоволенням відзначили, що цей твір яскраво відображає героїку мирних днів, гуманізм, високу мораль соціалістичного суспільства.

— Не можна без хвилювання читати розповідь про двох першопідлинників з Ленінграда — Івана

Івановича Іванова та Леоніда Михайловича Картаузова, — сказала у своєму виступі робітниця УВП Надія Калиновська. — Люди однакової долі, наполегливості і високої волі, учасники Великої Вітчизняної війни, вони одержали тяжкі поранення (залишилися без ніг), але не побоялися ніяких труднощів, поїхали в Казахстан. Перший став трактористом радгоспу «Новий путь» Карагандинської області, другий — радгоспу «Родина» Ціліноградської області. Обоє працювали, не покладаючи рук. І знову їхні долі співпали: Іванова і Картаузова удостоєно почесного звання — Герой Соціалістичної Праці. Недаремно слово «цілинник» стало символом мужності.

— Нова книга Леоніда Ілліча правдиво змальовує етапи героїчної битви за хліб, що розгорнулася на цілих землях, — сказала на закінчення конференції бібліотекар А. К. Акітіс. — Вона вчить працювати по-ленінськи, турбуватися про людей.

Л. ФЕДОРОВА.

На знімку: завідувач бібліотекою А. К. Акітіс серед учасників читачкої конференції.

Фото А. НОВАЛЬНОВА.

не брався перемогти його у видачі цегли — даремні потуги.

Богутенко помічав нас, підводив, подає міцну руку, а коли порозумілись, що цікавить нас його методика праці, він, усміхаючись, залюбки поплескав лівицею яблука м'язів на правій руці. От, мовляв, звідки беруться рекорди. І подальші коментарі виявилися зайвими.

Група робітників, що скупилася поруч, з приємними заvidiaми споглядає веселі жести Євгена Степановича. Скажемо відверто, не кож-

ки трудової книжки робітника. «За досягнуті успіхи, читаємо там, у виконанні соціалістичних зобов'язань нагороджується знаком «Переможець соціалістичного змагання 1979 року»; «За досягнуті успіхи у передтравневому соціалістичному змаганні занесений на «Дошку Пошани».

Грамоти, подяки, премії — то найкращі рядки робітничої біографії різноробочого Богутенка.

— А як його поважають робітники!

ГОРДИСТЬ

ний може позмагатися з фізичними й моральними якостями цього робітника. Небагато знайдеться таких, що відзначили б 30-річчя праці на одному заводі і постійно були в строю на правому фланзі, як він.

В Євгена Степановича, на мій погляд, занадто вагомий фах — різноробочий, молотобоець, чистильник труб на випарі, набивальник на старій дифузії, різальник цегли-сириця, вантажник. Як бачимо, нелегкі роботи, але кожна вкрай необхідна на підприємстві. Доводилось бачити і таких, що соромляться різноробочого фаху, а Є. С. Богутенко соромиться легкої стежки, як і легкого хліба — любить жити в натузі, дерзання, боротьбі. Це надихає на нові звернення, повніть здорові почуття — не дарма живеш на світі, твоя праця потрібна людям.

Завідуючий відділом кадрів цукрозаводу Анатолій Всеволодович Гернега говорить:

— Побільше б таких робітників, що серцем вболівають за працю, за честь заводської марки. Богутенко — гордість нашого заводу.

Наче на підтвердження сказаного, він розкриває подальші сторін-

До нас підходить у робочому комбінезоні миловидна жінка — член ревізійної комісії Вінницького обкому Компартії України, токарь заводу Людмила Тодосіївна Пікульська. Ставна постать, гартовані різцем руки...

— Я вже беззмінно працюю 24 роки токарем на цьому заводі. Прийшла сюди дівчач після школи ФЗН, застала різноробочим товариша Богутенка, то вже маю право сказати: весь уклад життя цієї людини вміщується у вагоне, часто вживане тепер слово «маяк». Бо він і виробничник відмінний, зразковий у поведінці, а як сім'янин — кращого не знаю. Та ще й добре серце в нього. Пам'ятаю, як у перші місяці роботи не все добре виходило у мене за токарем верстатом, а він підійде і жестом питає, може що треба піднести важке, або що щось допомогти, то — я до послуг. Стане в позу «струнко», усміхнеться, що означає: вище голову, не вішати носа!

Жінка розповідає нелегку біографію робітника. Зростає у родині, де було п'ятеро дітей, батько загинув на фронті, двоє братів померли від фронткових ран, довело-

5 ТРАВНЯ — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОЇ ПРЕСИ

СЛОВО—ЗБРОЯ

День преси позначений у наших календарях червоним святковим рядком. І цим ще раз засвідчується та важлива роль, яку надає пресі партія в комуністичному будівництві, вихованні нової людини, в боротьбі за мир і соціальний прогрес.

Біля колиски партійної, радянської преси стояв В. І. Ленін. Він не тільки розробив її найважливіші теоретичні положення, а й сам був неперевершеним редактором, полум'яним публіцистом.

Ленінські принципи — надійний дороговказ радянським журналістам.

Як колективний пропагандист, агітатор і організатор мас, наша преса відіграє важливу роль у партійному, державному, господарському і культурному будівництві, у мобілізації трудящих на виконання планів десятої п'ятирічки.

В нашій країні преса стала всенародною трибуною, відкритою для всіх трудящих.

Багато добрих трудових справ на рахунок століяра шостого розряду Ровенського учбово-виробничого підприємства, ударника комуністичної праці Віталія Степановича Місана. Як спеціалісту високого класу, йому дають найскладніші доручення, з якими він успішно справляється.

Нині Віталій Степанович працює у бригаді Володимира Євгеновича Зінкевича на виготовленні кухонних буфетів, йде із значним випередженням виробничого графіка. Змінні завдання передовий робітник виконує на 120 і більше процентів, добивається високої якості роботи. Сумлінна багаторічна праця століяра відзначена високою урядовою нагородою — медаллю «За доблесну працю».

В. С. Місан — наставник молоді, щедро передає їй свій досвід, бере активну участь у громадському житті як член місцевого комітету профспілки.

На знімку: В. С. Місан.

Фото І. МІНЬКА.

Радісний день Григорія Макогона

Шлях, який долає колектив художньої самодіяльності Чернігівського будинку культури, майже в двісті кілометрів, лежить осторонь великих сіл. Чарівні мелодії баяна наповнюють салон автобуса, а за його вікнами пропливають безкраї колгоспні лани, великі і малі масиви лісу.

Село Красилівка Бахмацького району, куди ми ідемо, зустріло привітно. Радують зір добротні, на зразок міських, розкішні будинки, такі ж господарські приміщення, сади. Все говорить про повний достаток його мешканців. А він, як відомо, сам по собі не приходить. Його створюють працюючі люди.

Славиться радгосп «Красилівський» високими показниками у виробництві зерна, м'яса, молока, овочів. І, насамперед, хорошими трудівниками. Серед тих, хто звеличив себе працею, керівники радгоспу з повагою називають члена УТОГ Григорія Васильовича Макогона. Саме для вшанування його — натхненного трудівника молочно-товарної ферми радгоспу і завітали ми в це невелике і гарне поліське село.

Тематичний вечір-портрет, організований Бахмацьким міжрайвідділом УТОГ, було схвалено керівниками району і села. А в роботі відділу Товариства це перші кроки нового.

Будинку культури радгоспу переповнений. Ллється музика. На сцену виходять хлопці в українському вбранні. Вони виконують пісні, в яких звеличують людину праці. Ведучий запрошує Григорія Васильовича зайняти почесне місце за столом президії. Його вітають представники обласного і міжрайонного відділів УТОГ, райкому партії, радгоспу та сільської Ради.

Ось він, винуватець сьогоднішнього. Чернігівська обл.

Шлях, який долає колектив художньої самодіяльності Чернігівського будинку культури, майже в двісті кілометрів, лежить осторонь великих сіл. Чарівні мелодії баяна наповнюють салон автобуса, а за його вікнами пропливають безкраї колгоспні лани, великі і малі масиви лісу. Село Красилівка Бахмацького району, куди ми ідемо, зустріло привітно. Радують зір добротні, на зразок міських, розкішні будинки, такі ж господарські приміщення, сади. Все говорить про повний достаток його мешканців. А він, як відомо, сам по собі не приходить. Його створюють працюючі люди. Славиться радгосп «Красилівський» високими показниками у виробництві зерна, м'яса, молока, овочів. І, насамперед, хорошими трудівниками. Серед тих, хто звеличив себе працею, керівники радгоспу з повагою називають члена УТОГ Григорія Васильовича Макогона. Саме для вшанування його — натхненного трудівника молочно-товарної ферми радгоспу і завітали ми в це невелике і гарне поліське село. Тематичний вечір-портрет, організований Бахмацьким міжрайвідділом УТОГ, було схвалено керівниками району і села. А в роботі відділу Товариства це перші кроки нового. Будинку культури радгоспу переповнений. Ллється музика. На сцену виходять хлопці в українському вбранні. Вони виконують пісні, в яких звеличують людину праці. Ведучий запрошує Григорія Васильовича зайняти почесне місце за столом президії. Його вітають представники обласного і міжрайонного відділів УТОГ, райкому партії, радгоспу та сільської Ради.

Ось він, винуватець сьогоднішнього. Чернігівська обл.

Хвилюючим було привітання піонерів з місцевої школи. Григорію Васильовичу вручили цінні подарунки. В його честь був даний великий концерт, з яким виступили аматори сцени Чернігівського будинку культури глухих і Бахмацького районного будинку культури.

Потім вийшов на сцену Григорій Васильович Макогон, низько вклонившись, він сказав прості і щирі слова подяки нашому Товариству, керівництву радгоспу і односельцям за високу оцінку його скромної праці, за увагу до простої робочої людини, за цей радісний день в його житті, який приніс велике задоволення багатством хліборобам.

О. КЛИМОК.

ся молодшим допомагати, як кажу, виводити в люди.

Чоловікові мало було слухової вади, в довершення стався нещасний випадок — втратив зір на одне око. На іншого — міг би зігнутися, а він до нині держить високу голову, йде впевненим кроком.

Одружився. Хто може бути кращою опорою в житті, як не любя дружина. Маючи ваду зі слуху, Марія Іванівна стала на заводі поруч чоловіка, працює різнобачкою. Для нього вона як у тій пісні

хмарами небо. Січе мжичка. Механізми не можуть працювати в болоті. Колгоспи поспішають вирвати з розкислого ґрунту солодкі корені, щоб не пропала даремно праця. Старі і малі поспішають на допомогу буряководам, з міста приїжджають студенти.

Подали допомогу колгоспу і робітники цукрозаводу, згадає ветеран війни і праці старший теплотехнік комуніст Гричина. Євген Степанович разом з усіма добре попрацював на бурякових плантаціях. Коли, бувало, зупинявся при

чить, що молодий та недосвідчений робітник відстає у праці — не пройде мимо, допоможе.

— На виробництві всяке буває, іноді треба поступитися своїм часом, годину-дві попрацювати довше, то Євген Степанович ніколи не відмовиться, та й інших заохотить до праці. Обведе рукою довкола, що має значити — для загальної справи треба!

— У нас цукрові буряки транспортуються від кагатного поля по водному каналу самопливом. Пам'ятаю, однієї морозної зими вночі спричинилися затори — в холосту закрутилися різальні апарати, люди забили тривогу. Перший кинувся на багрів Богутенко, став ламати затори, даючи дорогу цукровій сировині. А міг би відвернутися, не його ж ділянка праці. Совість не така в чоловіка.

Спостерігаємо, як вправно Євген Степанович орудує слюсарними інструментами, ладнаючи ричаг для подачі сирця. Увесь поринув у працю. Крім неї, для нього зараз нічого не існує.

— Ви думаєте на заводі знайдеться такий інструмент, яким не міг би володіти Євген Степанович? — підкидає слово бувалий слюсар Паламарчук. — Або є така робота, якої не зміг би осилити цей чоловік? Він уже знає на заводі кожний робочий вузол, постав — буде працювати.

— Дуже справний у роботі, на нього завжди можна покластися, — таку характеристику дає майстер цегельного цеху Сергій Павлович Панасюк, — де Богутенко доклав своїх рук, переробляти ніколи не треба.

Дивися на людину у творчому натхненні, що є джерелом радості на всіх етапах життя від веснощів до людської осені, милується велеструм'ям, що повнокровно живить всі гілки розмаїтого дерева життя різнобачкою Богутенка.

Микола ДОРОШ.

Вінницька обл.

КОЛЕКТИВУ

співаєтьс: чи є ліпша родинонька, як вірна дружинонька.

Трьох доньок виростили вони вдовою. Та ще й гарчач любов прищепили їм до заводської праці. Старша Галина Євгенівна теж трудиться поруч батька, Надія й Лариса — на інших заводах.

Євген Степанович так широко сміється, коли розповідає нам, що у нього сучасні доньки, мовляв, живуть у місті, а діток своїх віддають в село, до дідуся та бабусі. Серед ставкових плес, лісів та садів кришталеве чисте повітря — чого й треба діткам, а ласки — вистачить на кожного.

Прийде Євген Степанович з роботи та вже має втіху — троє онуків: одне розмервлює дідуся чуба, друге — норовить схопити за носа, третє тягне за холошу — веде, діду, на прогулянку. Радіє дідуся, бо й справді, чи не найбільше маємо радощів з дітей та онуків. А коли береться за клямку дверей, на нього промінчик дитячих очей, у яких читає: дідуно, не дуже бариса...

В подумках осінь минулого року. День-два блисне скупі сонечко, на тиждень-два затягне

такої погоді автотранспортувач, він не соромився підсобити вилами.

— Совість у нього така, хороша, — робить висновок сивоголового ветеран, в очах якого і гордість, і вдячність за радянську людину, що вся віддається громадській справі.

На столі голови заводського комітету профспілки цукровиків Михайла Григоровича Задановського під склом списки учасників Великої Вітчизняної війни, пенсіонерів, ветеранів заводу — переможців соціалістичного змагання. Серед них Євген Степанович Богутенко.

— Це люди, яким в першу чергу завод допомагає виорати горди, придбати паливо, виписати корми для тварин, які є в їх допоміжному господарстві, — пояснює Михайло Григорович.

— А що то за значки проти Богутенка?

— Вони більше мене стосуються і означають подбати про цього чоловіка. У нього велика сім'я і ми не можемо стояти осторонь поліпшення його побутових умов, бо це людина, що відзначається, насамперед, чистою совістю. Він, як поба-

Ударно трудяться в цеху клепаання срібла Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» робітничі-комсомолки Галина Ліснак, Людмила Змілусь і бригадир Світлана Каминіна (на знімку зліва направо). Всі вони здають тільки високоякісну продукцію, з особистим клеймом.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

СЕМІНАР КУЛЬТРАЦІВНИКІВ

На базі Дніпропетровського обласного будинку культури відбувся триденний семінар. В його роботі взяли участь директори, художні керівники культзакладів, перекладачі.

З доповіддю «Актуальні проблеми соціально-економічного, політичного і духовного розвитку радянського суспільства» виступила директор обласного Будинку культури Н. І. Артемова.

Досвідом роботи обмінялися художні керівники Будинку культури С. П. Попова, культмасовик Лихман. Вони говорили про розвиток художньої самодіяльності,

Підготувці драматичних колективів до другого Всесоюзного фестивалю художньої самодіяльності трудящих присвятили свої виступи голова обласного відділу В. І. Дружинін, директор Криворізького клубу З. З. Казієва.

З великим успіхом на семінарі пройшов диспут на тему: «Шляхи підвищення соціальної активності людей засобами клубної роботи». Серед учасників семінару було розповсюджено сценарії проведення культмасових заходів.

В. ПОДОЛЬСЬКА.

інструктор Дніпропетровського облвідділу УТОГ.

ЗА ПРАЦЮ Й ЧЕСТЬ

Так називався вечір вшанування передовиків виробництва Хмельницького ордена Трудового Червоного Прапора заводу трансформаторних підстанцій, присвячений 50-й річниці першої п'ятирічки.

До обласного Будинку культури того дня завітали переможці соціалістичного змагання, ударники комуністичної праці. Серед них члени нашого Товариства складальник трансформаторів Микола Іванович Шкварун, електрозварник Віталій Григорович Кугай, чистильник виробів цеху зварки Василь Іванович Климшин, електромонтажник Людмила Анатоліївна Томусяк та інші. Разом з ними прийшли товариші по цеху.

З доповіддю «Про 50-річчя першого п'ятирічного плану розвитку народного господарства СРСР»

виступив інструктор обласного відділу Д. І. Матвейцев.

Виробничим здобуткам заводу присвятив свій виступ член завкому С. Л. Кулик.

Своїми планами на майбутнє поділились передовики виробництва В. І. Климшин, Н. І. Шкварун, В. Г. Кугай, М. Н. Підгурняк.

Член завкому С. Л. Кулик вручив передовикам виробництва пам'ятні сувеніри.

На закінчення вечора відбувся концерт художньої самодіяльності, який показали самодіяльні артисти Будинку культури.

Присутні на вечорі подивились фільм з субтитрами «Тачанка з Півдня».

Л. ПРИЙМАК,
перекладач Хмельницького
Будинку культури.

Звання підтверджено

Спеціальне журі, у складі якого були працівники культури і мистецтва з Києва, проглянуло виступи Запорізького танцювального ансамблю «Славутич». Понад дві години тривав концерт самодіяльних аматорів, що перетворився у справжнє свято для глядачів, які заповнили зал.

Журі одностайно винесло рішення — ансамбль «Славутич» підтвердив звання Народного.

Це великий успіх самодіяльних артистів і керівника колективу

В. Д. Возіяна, репетитора В. І. Ковгана, акомпаніатора О. В. Спектора.

Особливо багато праці для підвищення особистої виконавської майстерності колективу в цілому докладають ветерани Павло Ракоч, Іван Кузьмін, Микола Махін, Микола Михальчук, Марія Панкеева, Ірина Стомаченко, Олександр Лебедев.

С. МАРЧЕНКО,
м. Запоріжжя.

Валерій Межеріцький працює конструктором заводу монтажних заготовок у своєму рідному місті Готвальді. Це близько ста кілометрів від Харкова.

На перший погляд, нічим особливим він не відзначається, і для багатьох було несподіванкою, коли Валерій став кандидатом у майстри спорту. Проте в цьому є своя закономірність, яка бере початок у минулому.

Закінчивши в 1961 році Харківську школу-інтернат для глухих дітей імені Н. К. Крупської, Валерій поступив у Володимирський авіаційний технікум. Студентські роки пригадуються йому як не легкі, але сповнені щоденною радістю від успіхів у навчанні, від участі в тренуваннях і змаганнях з баскетболу і шашок, від колективних комсомольських інтересів, дружби. Тут він не раз добрим словом згадував свого шкільного вчителя російської мови і літератури Леоніда Юхимовича Фінгермана, який прищепив йому любов до гри в шашки, і тренера дитячо-юнацької спортивної школи обласної ради ДСТ «Авангард» Фелікса Михайловича Моргуліса, який відкрив йому секрети гри в баскетбол.

В 1966 році Валерій закінчив навчання у технікумі, маючи другі розряди з баскетболу і шашок, а також звання судді другої категорії з баскетболу, будучи членом збірної команди глухих баскетболістів РРФСР. Молодий спеціаліст повертається в рідне місто і три роки працює конструктором на заводі монтажних заготовок, а потім, за сімейними обставинами, чотири роки працює на Запорізькому УВП контрольним майстром, інженером-технологом.

І всі ці роки спорт був вірним супутником молодого спеціаліста, допомагаючи здобувати душевну рівновагу у складних ситуаціях на роботі і в побуті, черпати молоді енергію для громадської діяльності. Гагарінська відвертість, привітність, витриманість, самодисципліна, відданість спорту приваблювали до нього молоді, і товариші обрали його головою

ШЛЯХ ДО МЕТИ

ради фізкультури Запорізького УВП. На цей час він уже був першорозрядником з баскетболу і шашок, суддею першої категорії з баскетболу, членом збірної команди глухих баскетболістів України.

Валерій мало задумувався, чи стане він майстром спорту, але всім своїм спортивним життям він до цього йшов. Сам процес наблизення до мети, подолання труднощів, що виникали на шляху і постійна праця над собою, сповнювали його життя глибоким змістом.

Повернувшись до рідного міста на старе місце роботи, Валерій почав виступати у змаганнях з баскетболу за міську команду, лише інколи приїжджаючи електричкою в Харків на тренування збірних команд глухих по баскетболу і шашках.

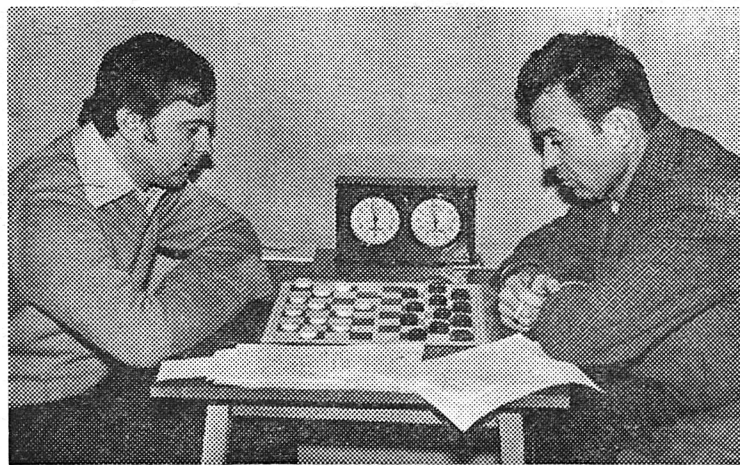
В 1970 році Валерій почав грати в російські шашки через листування в Одеському шахово-шашковому клубі. Результат не забарився: через два роки здібний шашкіст виконав перший розряд. В 1973 році у чвертьфіналі

одинадцятого чемпіонату через листування, який проводив Центральний шахово-шашковий клуб СРСР, Валерій займає одинадцяте місце, набравши 7 очок з 11 можливих, а в 1975 році в одинадцятому чемпіонаті ділить уже 7—10 місця, виконуючи перший кандидатський бал. В 1976 році у чвертьфіналі XI першості України з російських шашок також через листування Валерій займає дев'яте місце, а в 1977 році в XII першості України виконує другий кандидатський бал.

Минулого року Валерію Межеріцькому обласною радою ДСТ «Спартак» присвоєно почесне звання «Кандидат в майстри спорту СРСР». Його тепло поздоровили члени президії обласної спортивної федерації глухих, тренер з російських шашок Будинку культури УТОГ Сергій Лебединець, учасники особистої першості глухих області з російських шашок.

Людина йде до мети. І мені хочеться сказати: «Дерзай, Валерію!».

А. СИМОНЕНКО.

На знімку: (зліва направо) Валерій Межеріцький і Василь Падалка на обласних змаганнях.

Фото А. ФЕДОРЕНКА.

ВІСТІ З КРИМУ

ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЯМИ

Кримський облвідділ УТОГ підбив підсумки соціалістичного змагання між культзакладами Криму за 1978 рік. Перше місце присуджено Джанкойському клубу УТОГ (завідуючий А. М. Суворов). Протягом року у цьому культзакладі систематично проводиться політико-виховна робота. На другому — Феодосійський клуб УТОГ (заві-

дуєчий І. С. Бондаренко). Третє місце посів Керченський культзаклад (завідуюча Н. П. Комісарова).

У ФОНД МИРУ

Працівники Кримського облвідділу УТОГ і культзакладів області перерахували у фонд миру 174 карбованці. Голова облвідділу УТОГ Н. В. Мельникова звернулася до всіх членів УТОГ підтримати цю ініціативу: кожному додатково відпрацювати за місцем своєї роботи, а зароблені кошти перерахувати у фонд миру.

Р. СКОВОРОДНИКОВ.

ЕТЮД ОСЬ ВОНА І ПРИЙШЛА...

Весна. Скільки радощів, дитячого сміху і людських турбот. Все прокидається від довгого зимового сну.

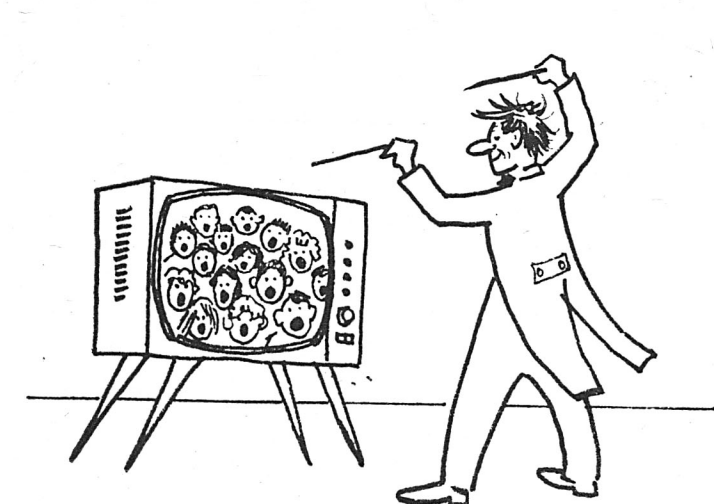
Мабуть немає такої людини, котра б не любила спостерігати за тим, як оживає і міняється природа.

Ось стрепенувся ліс. Зашумів струнками соснами. З'явилися у сніговій піні сині проліски. Незабаром ліс наповниться духмяним ароматом конвалій і принесе цей запах у міста і наші квартири.

Привітне сонце розсипало свої золоті промені по світу. Небо блакитне-блакитне. Лиш де-не-де пропливають білосніжні пухнасті хмаринки. Весело перестрибують з гілки на гілку горобці, синиці. Повертаються до рідного краю пернаті друзі. Довгождана весна. Ось вона і прийшла...

Антоніна МИШКЕВИЧ.

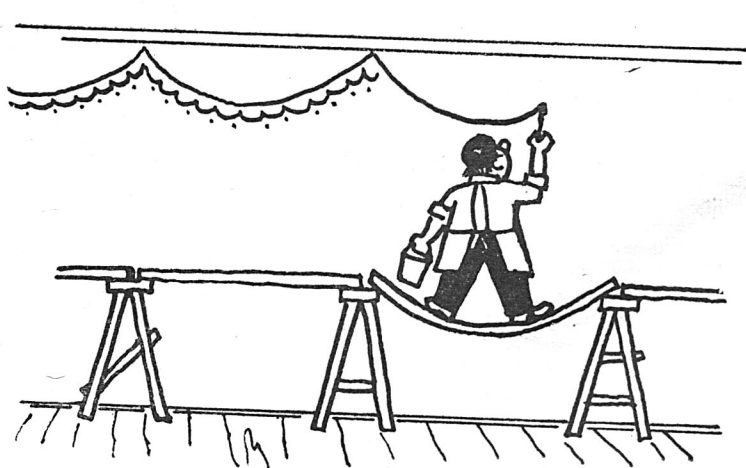
ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Диригент на пенсії.

Без слів.

Мал. Б. ВОВКА.

Редактор П. БУЛАТОВ